

Kjøb. 12 - 5 - 95.

Løjtnanten Hr. Grieg!

Las disse Linier bringe Dem min hjertelegte Tak for Deres venlige Brev, jeg vil bestandig opbevare det for at det rummer en Anerkendelse som jeg sætter højt.

I den Samtale vi havde fremkom De med en Anskuelse som ikke rigtig tilfalte mig: De antog Nutidens unge Komponister for mindre ideelle end Fortidens, jeg tror at De ves denne Udtaale begik en uretfærdighed. Striden for at vinde frem, tillod jeg mig at bemærke, må anses for langt mere hård nu, end nogensinde før. Som en ikke uoesentlig Faktor nævnte jeg Pressen, af hvilken den unge Künster som Regel kün kan vente brutale Overfladiskhed eller Ondskab, måske i gümetyt Fald medladende Velvillde, medens derimod det rent midde-

smådige

finder omhyggelig Teeje. Men således
også på andre Områder; har. vi ikke
både nu og i lange Tider et Ministerium
hvis Borgerhed og Mangel på Sag-
Kundskab træder enhver Beskrivelse?
Har dette Ministerium udrettet noget
meget værdigt i musikalsk Henseende?
Har det Betskeret henvendt på hvad der
være og i Tiden? på hvad der frem-
kommer af ny dansk Musik?
nej - det vrede såmænd være Synd
at beskyldte dette Ministerium for
at være nyoggerigt; det ligner nærmest
et Doven dyr der først vandre på sig
når man Gang efter Gang har stukket
til det. Men der er mere end dette,
der er Dystroferne, alle de mange
Dystrofer der er Børn af vor Tid,
dem der skaber Verdenslyens kredbende

Musiklærere med alle dens forvirrede
Referenter, angstelige Forleggere og
uigidelig overmattede Concertgængere.

Til mine mest troste Pans =
domsminder høre fra Skoletiden den
Omstændelighed hvormed f. Eks. Maleskønstens
Mestere bleve behandlede, medens
Musikkens Stormænd neppe blev vordiget
Omtale, denne Kronkele - jeg fæto
det som en Kronkele - har ladet
mig den Overbevisning at det, forment
at resignere - lad mig minde om César
Franck - eller en englevin Beethoven
som hos Fr. Schubert, egentlig er et
rent negativt Standpunkt. Richard Wagner
om han end ikke på alle Områder kan
være fuld Sympathi, har rent usadtil,
ved de store kunstmæssige Krav han har

støttet, virket smagstift for Kunsten.

En Kunst er ikke rigtig tvl for den levende; Folkets Beviisthet, og her er Målet, Idealet som burde være Feltrib i Kampen mod Nütens Forstokket og Søndragtighed. Der må virkes indadtil, skaffes Freneyd for det interessante Siv der være sig i den nye Kunst, — (Erindren tvl min Virksomhed i „Symphonia“) og indadtil, i det bredere Lag af Folket, hvernes nye Tilhengere, der mere naive, mindre blæste, i højere Grad formår at nyde og erkjende; men jz indrommes det vanskelige i at tro på en Sag, endog udrette noget i en By, hvor personlige Hensyn og Interesser spore alle Veje.

Håbende at det triete Blik på mange Forhold som deres Livier, noget imod min Villie, er kommet til at råde, ikke må være Dem ilde, slüter jz mit Brev. Min hjerteligste Hilsen tvl Dem og Deres hustru.

Deres ærbødige
Ottis Glase.